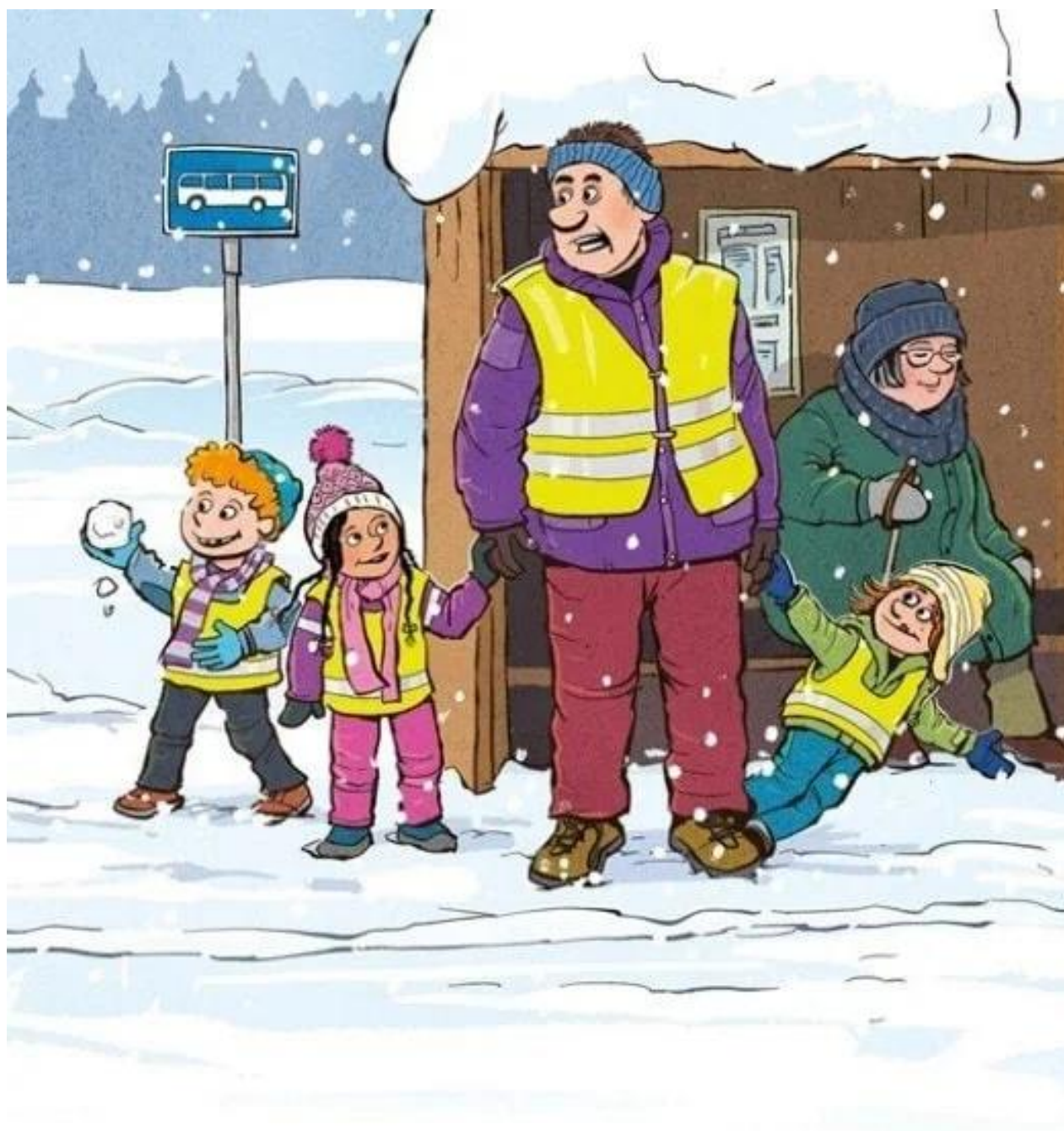

— Пограймося в піратів!

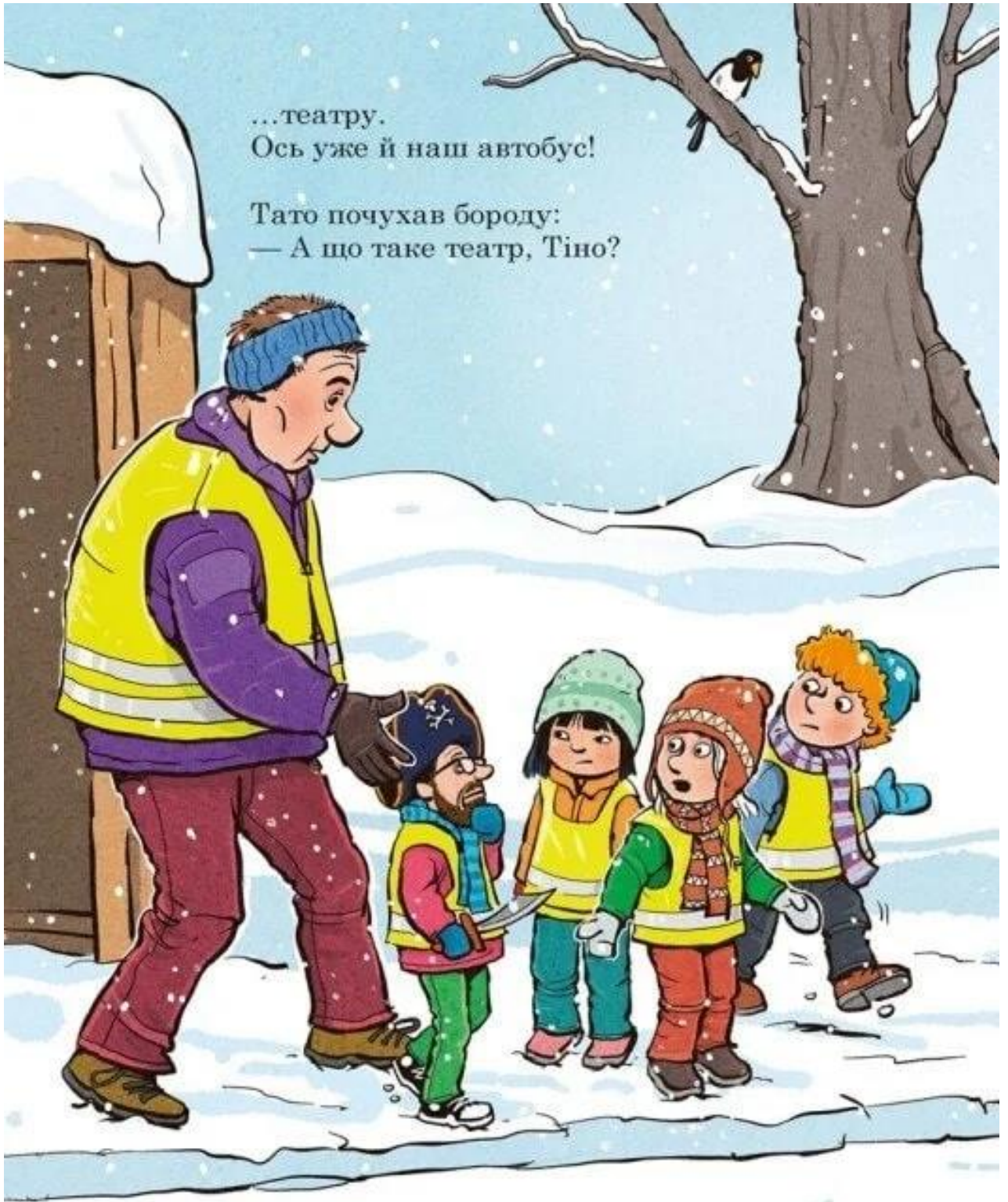
Наша група чекала на автобус.
Тато вимахував іграшковою
шаблею, яку взяв із собою,
хоча йому заборонили.
От знову.

Вихователь Гаральд зітхнув:
— Ні, зараз гратися не час,
ти ж знаєш.
Тінин тату, ми ж їдемо до...

...театру.
Ось уже й наш автобус!

Тато почухав бороду:
— А що таке театр, Тіно?

Усі діти здивовано на нього
подивилися.

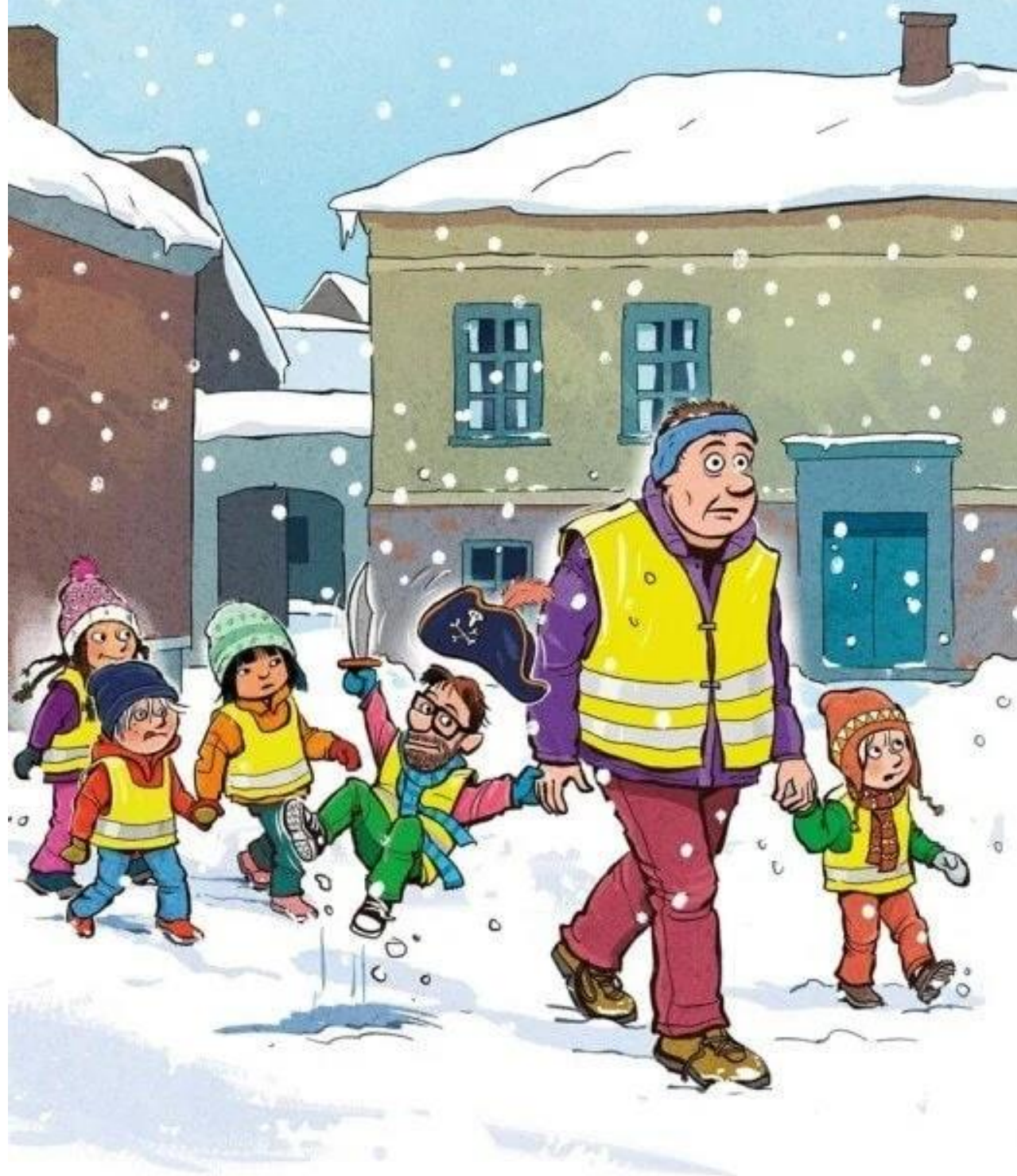
Соромно!

Коли тато зменшився, він багато
про що забув.

Я прошепотіла:
— Тату, театр —
це...

До театру йти було далеко.
Ми ледве встигли
на початок вистави.

Усі сердилися на тата.
Особливо Гаральд.
Коли ми зібралися заходити в театр,
Гаральд поклав йому руку на плече:

— А тепер послухай, Тінін тату.
Під час вистави дуже важливо сидіти
тихо!
Тому що в театрі всілякі витівки
ОСОБЛИВО недоречні.
Добре?

Тато кивнув і сказав:
— Звісно!

На початку все було гаразд.
Тато найгучніше плескав
у долоні, коли на сцені
з'явився Пінкі. Але далі тато
замахав руками й закричав:
— Привіт, Пінкі!
Це я, Тінин тато!

Ой як мені стало ніяково!

— Тату! — шепнула я. —
З акторами розмовляти не
можна!

— Та звісно, можна! —
крикнув він.

— Тихо! — сказав Гаральд.

Тато падувся, але, на щастя,
більше нічого не казав.
Якийсь час.

І тут на сцені з диким гарчанням
з'явився капітан Шаблезубий:
— ГАРРРРРР!

І актори хором заспівали:
— Капітан Шаблезубий дуже грізний!

Тато став на кріслі,
замахав іграшковою шаблею
і заспівав до капітана:
— Подивіться, а в мене меч залізний!